

[Aksel Larsen.]

vietnam burde animere regeringen til at gøre det, vi tidligere har foreslået den, i hvert fald til at markere sin stilling ved at afbryde de diplomatiske forbindelser med regeringen i Saigon. Dette er rimeligt og nødvendigt af hensyn til, at det er en militær- og terrorregering, men det synes mig også nødvendigt af hensyn til, at udenrigsministeren så ofte har doceret for folketinget, at Danmark anerkender jo de regeringer, der faktisk har magten i deres land, uanset hvordan de er kommet til. Jeg tror nok, vi kan blive enige om, at militærregeringen i Saigon har ikke faktisk magten i sit land, den har folket imod sig, og den opretholdes kun ved hjælp af fremmede militærstyrker, så den kommer aldeles ikke ind under det af udenrigsministeren opstillede kriterium, og derfor opfordrer jeg regeringen til nu at gøre alvor af at afbryde disse forbindelser. Jeg tror, det ville have stor betydning for den internationale udvikling og virke til yderligere at lægge pres på udviklingen, så man nåede frem til fred i Vietnam.

Hvad angår NATO, er der heller ikke så meget at sige ud over, at NATO er i krise, og at der i hvert fald forestår ganske betydelige forandringer. Vi ved ikke i øjeblikket, hvad det ender med, men jeg synes sådan set, at det er et ganske fornuftigt initiativ, regeringen har taget, når den nu foreslår NATO-magterne, at man skal optage forhandlinger om Europas sikkerhedsproblemer. Jeg ved naturligvis ikke, hvordan udsigterne er for, at denne tanke bliver godtaget i den dertil kompetente forsamling, men jeg ved, at det, vi må bort fra her i Europa, er denne blokpolitik, hvor to militærpolitiske blokke står imod hinanden. Man måtte kunne komme dertil, at man kunne forhandle om, hvordan man skulle klare Europas problemer og dermed medvirke til afspænding i den internationale situation i det hele taget, og hvad det angår, kommer man ikke uden om, at dér bliver man nødt til at beskæf-

tige sig først og sidst med Tysklandsproblemet. Når man ikke til nogen resultater her, da er det problematisk, om der kan komme fremskridt af sådanne forhandlinger.

Som vi tidligere har sagt, ville det hjælpe meget, hvis den danske regering utvetydigt ville tilkendegive, at den betragter de faktisk eksisterende grænsedragninger i Europa som noget endeligt, der ikke bør røkkes ved. Men jeg vil samtidig tillade mig at sige til regeringen — og jeg forstår, at her har vi en meget vidtgående støtte fra det radikale landsmøde — at når nu regeringens egne partifæller i Vesttyskland indlader sig i officielle offentlige samtaler, om jeg så må sige, på højeste plan med socialistisk enhedsparti i Østtyskland, så måtte det også være muligt for Willy Brandts danske partifæller, der sidder i den danske regering, at anerkende eksistensen af den stat, der hedder DDR; og som kaldes Østtyskland, således at vi får et mere normalt forhold dertil. Her tænker jeg i første omgang — for jeg mener, man kan godt gå skridtvis frem — på oprettelse af konsulære forbindelser og oprettelse af officielle handelsforbindelser. Så kan vi se, hvad dette videre kan føre til.

Endelig vil jeg sige, at regeringen i alt, hvad den gør, og navnlig hvad angår den internationale politik, ikke må glemme den nordiske orientering, ikke undlade nogen som helst bestræbelse for at intensivere det nordiske økonomiske og politiske samarbejde og gøre det mere intimt.

Hvis man meget kort skal karakterisere stillingen i dansk politik efter kommunevalget den 8. marts — det kommunevalg, om hvilket det umiddelbart efter blev sagt, at det ikke ville få nogen som helst landspolitisk betydning — tror jeg, jeg kan gøre det ved at sige, at de firkantede forligs tid er forbi; og det er godt for Danmark, at de firkantede forligs tid er forbi.

Ja vel, vi har en mindretalsregering; den kan ikke gennemføre nogen love eller vigtige beslutninger ved sine egne stemmer, men må have andre til at stemme med.